

ת"ד 4472/05/19 - מדינת ישראל נגד מאי יוסופוב

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

ת"ד 4472-05-19 מדינת ישראל נ' יוסופוב
בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא טל תדמור-זמיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מאי יוסופוב

הנאשמים

הכרעת דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום שמייחס לה עבירות של סיכון עוברי דרך בנסיעה לאחור, נהיגה ברשלנות והתנהגות שגרמה חבלה של ממש.

כתב האישום ותשובת הנאשמת

1. **מעובדות כתב האישום עולה** כי בתאריך 3.12.18 סמוך לשעה 10:15 נהגה הנאשמת ברכב פרטי במתחם חניון "האנגר" בנשר והסיעה את רכבה לאחור, ביציאה מחניה. באותה שעה עמד מר דמיטרי קגן (להלן: "**הולך הרגל**") מאחורי רכבה של הנאשמת ומאחורי רכבו שלו. הנאשמת נסעה לאחור מבלי לוודא שהדרך פנויה והתנגשה בחלק האחורי של רכבה בהולך הרגל.

כתוצאה מהתאונה נגרמה להולך הרגל חבלה של ממש בדמות שבר פינתי זעיר בפיקה, שהצריך הנחת סד גבס על רגלו.

2. **בתשובתה לאישום** הנאשמת הודתה בנהיגה בזמן ובמקום, אך כפרה בהתרחשות התאונה וטענה כי כלל לא פגעה בהולך הרגל.

נוכח תשובתה של הנאשמת לאישום, נשמעו ראיות בתיק.

מטעם המאשימה העידו הולך הרגל, הבוחן רס"מ זייד דראושה והשוטר רס"מ אמיר עבאס.

מטעם ההגנה העידה הנאשמת.

הוכח כי הנאשמת פגעה ברכבה בהולך הרגל

מהאמור לעיל עולה כי השאלה שדורשת הכרעה היא אחת - האם הנאשמת פגעה בהולך הרגל אם לאו.

הראיות הרלבנטיות להכרעה בשאלה האמורה הן עדותו של הולך הרגל, עדותו של השוטר שהגיע ראשון לזירת התאונה, עדותו של הבוחן ועדותה של הנאשמת. אביא להלן את תמצית העדויות.

3. **הולך הרגל העיד** כי באותו יום הוא עמד מול הבגאז' של רכבו, הנאשמת, שנסעה לאחור, מחצה אותו בין שני הרכבים וכתוצאה מכך נגרם לו שבר בפיקה, כמפורט בתעודה הרפואית ת/1.

בחקירה נגדית הולך הרגל העיד שבטרם יציאה ממתחם החניה, הוא נעצר בתמרור עצור ויצא מהרכב כדי להחליף נעליים ובעמדו עם הפנים לכיוון תא המטען שלו, הנאשמת הגיעה מאחוריו, בנסיעה לאחור, ופגעה בחלק האחורי של גופו - בברכיים ובאגן. הולך הרגל העיד כי בנוסף לפגיעות הפיזיות רכבו נפגע בפגוש, באופן שלא ניתן היה לסגור את תא המטען. עוד העיד שלאחר התאונה הוא לא כל כך תפקד, שהוא פונה מהמקום באמבולנס, שהנאשמת הזמינה, ושחבר שלו בא ולקח את הרכב.

4. עדותו של הולך הרגל נתמכת בתעודה הרפואית ת/1, שמעידה על שבר בברך ורגישות בחלק האחורי של הברך והיא לא נסתרה בחקירה נגדית. על כן, אני קובעת כי עדותו של הולך הרגל מהימנה.

אשר לפסק הדין שניתן בת"ק 52538-01-20 בבית המשפט לתביעות קטנות בחיפה (נ/1) - ראשית, כלל הוא שפסק דין אינו מהווה ראיה למסקנות ולממצאים שבו במשפט אחר - פלילי או אזרחי - אלא אם כן נקבע בחוק במפורש אחרת. כן נקבע כי "**הדבר חייב להיות ברור, כי עשיית שימוש בפסק דין בהליך אזרחי כראיה וכקביעה מחייבת במשפט פלילי הוא חריג ואין להתירה אלא על פי מצוות המחוקק**". בהעדר הוראת חוק כאמור, פסק דין אזרחי לא ישמש ראיה במשפט פלילי (י.קדמי, על הראיות (חלק שלישי) מהדורה משולבת ומעודכנת תש"ע-2009 בעמ' 1574). שנית, ההליך האזרחי נסוב סביב שאלת הנזק לרכבו של הולך הרגל ולא סביב שאלת התרחשות התאונה והפגיעה הגופנית בו. שלישית, הולך הרגל לא עומת - לא עם עדותו בתיק האזרחי ולא עם ההקלטה שהנאשמת השמיעה באולם בית המשפט ולכן משקלן של אותן ראיות נמוך ואין בהן כדי לקעקע את מהימנותו.

5. **רס"מ אמיר עבאס**, השוטר שהגיע ראשון לזירה, רשם בדו"ח הפעולה **ת/7** כי כשהגיע למקום, הנאשמת מסרה שנסעה לאחור בתוך החניה במהירות אפסית, ראתה את רכבו של הולך הרגל במראה, נעצרה באופן מידי והולך הרגל אמר שהיא פגעה בו.

בחקירה נגדית רס"מ עבאס העיד כי הוא אינו זוכר את האירוע.

6. **רס"מ זייד דראושה** הוא הבוחן שחקר את התיק, כ"תיק הצמדה" (להלן: "**הבוחן**"). במסגרת החקירה, הבוחן הגיע לזירה, כחודש וחצי לאחר התאונה, פגש בנאשמת וזו הצביעה על כיוון נסיעתה ועל מיקום הפגיעה בהולך הרגל. על בסיס ההצבעה הבוחן ערך את **הסקיצה 5/ת**, שבה סומן ב X מיקום הפגיעה בהולך הרגל. **בדו"ח הבוחן 3/ת** הבוחן ציין כי בניסוי שדה ראיה שערך מרכבה של הנאשמת נמצא כי היא יכולה היתה להבחין בהולך הרגל בעת נסיעתה לאחור וקבע כי על פי העדויות, רכבה של הנאשמת פגע ברגליו של הולך הרגל, שהיה בחלק האחורי של רכבו.

בחקירה נגדית הבוחן העיד כי בביקור שהוא ערך בזירה, בנוכחות הנאשמת, הוא שאל אותה היכן הולך הרגל בעת הפגיעה, הנאשמת הצביעה על מקום הפגיעה בהולך הרגל ואף חתמה על הסקיצה 5/ת, לאחר עריכתה. עוד העיד כי ההצבעה תועדה בתמונות (לוח התצלומים 2/ת).

7. **אשר לגרסת הנאשמת - בהודעתה 8/ת** (הוגשה בהסכמה), הנאשמת מסרה כי היא רצתה לחנות, הבחינה במצלמת רברס ברכב עומד בתמרור עצור עם תא מטען פתוח ושאלה את הבחור שעמד מאחורי הרכב אם קרה משהו. תחילה הוא אמר שהכל בסדר ולאחר כמה דקות אמר שהיא פגעה לו בברכיים ושכואב לו. הנאשמת מסרה שלא ראתה שום דבר חריג במצלמות רברס, אבל נכנסה ללחץ, נוכח טענת הולך הרגל שפגעה בו, ולכן צלצלה למשטרה ומסרה למוקדנית שהאדם אומר שהיא פגעה בו והיא טוענת שלא. עוד מסרה שהולך הרגל צלע קצת, אבל "דרך רגיל על הרגל" והחובש שהגיע למקום אמר שאין לו כלום ומדובר במכה יבשה (8/ת בש' 2-15).

לשאלות החוקר הנאשמת השיבה שהיא נסעה לאחור מרחק קצר, במהירות אפסית ושיש לה ברכב מצלמת רברס שמצפצפת, אבל היא לא צפצפה. עוד מסרה שראתה את הולך הרגל לראשונה כשרצתה לחנות, שאלה אותו והוא אמר שהיא פגעה בו (8/ת בש' 16-40).

בבית המשפט הנאשמת העידה כי בצאתה מהחניה היא נסעה לאחור והבחינה באדם שעומד מאחורי רכבה. היא פתחה את החלון, שאלה אותו מה הוא עושה שם והוא השיב שהיא פגעה בו אבל הוא לא צריך עזרה. היא התקשרה למשטרה, ושכנעה את המוקדנית לשלוח ניידת, כדי שיראו שלא קרה להולך הרגל כלום. עוד העידה שהולך הרגל הגיש נגדה תביעה קטנה בגין נזקי רכוש, ברם התביעה נדחתה, לאחר שנקבע שהוא לא אמין (מעמ' 9 לפרוט' בש' 16 עד עמ' 10 בש' 7). לשאלות בא כוחה הנאשמת השיבה שהולך הרגל ישב על המדרכה, הרים את הרגל ועישן. עוד ציינה כי היא הקליטה את הולך הרגל במהלך האירוע ויש בהקלטה כדי לסתור את עדותו, שלפיה הוא לא תפקד ושכב על הארץ (עמ' 10 לפרוט' בש' 8-18).

בחקירה נגדית, כשנשאלה מדוע נעצרה כדי לשאול את הולך הרגל, הנאשמת השיבה שביקשה ממנו לזוז. כשעומתה עם הדברים שמסרה בהודעתה, אישרה ששאלה את הולך הרגל אם קרה משהו (עמ' 10 לפרוט' בש' 23-28), ברם לא נתנה הסבר הגיוני לשאלה מדוע שאלה אותו אם קרה משהו, כשלטענתה לא קרה דבר (מעמ' 10 לפרוט' בש' 31 עד עמ' 11 בש' 6). הנאשמת העידה שכשיצאה מהחניה הולך הרגל לא היה במקום וכי היא ראתה אותו לראשונה רק

לאחר שהיא הוציאה את הרכב שלה. כשעומתת עם הדברים שמסרה בהודעתה, נתנה לב"כ המאשימה ציונים וטענה שהשאלה אינה רלבנטית (מעמ' 11 לפרוט' בש' 19 עד עמ' 12 בש' 8). בהמשך הנאשמת העידה כי הבוחן ערך שחזור במקום אחר ממקום התאונה, למרום שהיא העירה לו על זה וכי גרסתו של הולך הרגל אינה אמינה, בהתחשב במרחק שהיה בין שני כלי הרכב ובהתחשב בגובה הברכיים, אלא מול מיקומם של הפגוש ותא המטען ברכבו (עמ' 12 לפרוט' בש' 13-14 ובש' 21-32).

8. עדותה של הנאשמת הותירה בי רושם של עדות מתחמקת ומיתממת. כשנשאלה שאלות שלא היו נוחות לה, היא הגיבה בתוקפנות ובהתלהמות, תוך מתן ציונים לתובע ונמנעה מלתת תשובות בהירות ומפורשות. ועוד, בהודעתה הנאשמת מסרה כי בשלב כלשהו היא עצרה את רכבה ושאלה את הולך הרגל אם קרה משהו, בעוד שבעדותה היא העידה שביקשה ממנו לזוז. כשעומתת עם הודעתה, הנאשמת אישרה ששאלה את הולך הרגל אם קרה משהו, ברם לא יכולה היתה להסביר מדוע עשתה כן, אם לטענתה מאום לא אירע. מהטעמים האמורים, אני קובעת כי משקל עדותה נמוך ממשקל עדותו של הולך הרגל.

9. ועוד, הנאשמת הגיעה לזירת התאונה יחד עם הבוחן, לשם הצבעה ובדיקת שדה ראייה. באותו מעמד הנאשמת הצביעה, לבקשת הבוחן, על מקום הפגיעה בהולך הרגל. הבוחן ערך סקיצה (ת/5), על בסיס הצבעת הנאשמת והנאשמת חתמה על הסקיצה. הבוחן לא עומת בחקירה נגדית עם הטענות שהעלתה הנאשמת בחקירתה הנגדית (עמ' 12 לפרוט' בש' 12-14) ועדותו של הבוחן לא נסתרה.

10. לאמור עד כה יש להוסיף כי מדו"ח הפעולה ת/7 עולה כי הנאשמת היא שדיווחה למשטרה על קרות התאונה ובהזנת פרטי המקרה נרשם: "המודיעה מדווחת על תאונת דרכים שהיא מעורבת בה...". רוצה לומר, כי גם בפנייתה למשטרה הנאשמת הודתה למעשה שהיתה מעורבת בתאונת דרכים. בכך יש כדי לסתור את עדותה של הנאשמת, שלפיה היא אמרה למוקדנית שהולך הרגל טוען שהיא פגעה בו למרות שהיא לא פגעה בו.

11. לאור כל האמור, אני קובעת כי הוכח מעבר לספק סביר שהנאשמת אכן פגעה ברכבה בהולך הרגל.

אשמתה של הנאשמת

משהוכח כי הנאשמת פגעה בהולך הרגל תוך נסיעה לאחור, יש לבחון את שאלת אשמתה.

12. תקנה 45 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 קובעת כי נסיעה לאחור תתבצע אך במידת הצורך ותוך נקיטה באמצעי זהירות. בפסיקה נקבע כי תחילה יש לקבוע מהם אמצעי הזהירות הסבירים שעל הנהג לאחור לנקוט, בהתחשב בשלושה משתנים: הזמן ומקום האירוע; סוג הרכב; ושדה הראייה. בשלב הבא יש לבחון אם הנהג נקט באמצעים אלה ובהתאם, לקבוע אם הנהג התרשל אם לאו (רע"פ 4562/18 רחמים בן טוב נ' מדינת ישראל (12.8.18); ד"נ 22/83 מדינת ישראל נ' אליהו בן עובדיה חדריה (19.4.84)).

13. בענייננו, הנאשמת נסעה לאחור, בניגוד לכיוון הנסיעה. בהודעתה במשטרה הנאשמת מסרה כי התכוונה להחנות את רכבה (ת/8 בש' 2), בעוד שבעדותה בבית המשפט היא העידה כי רצתה לצאת מהחניה (עמ' 9 לפרוט' בש' 16). סתירה זו יוצרת אי בהירות בנוגע לנחיצות הנסיעה לאחור. הנאשמת נסעה לאחור מרחק לא מבוטל של כשניים וחצי רכבים חונים (ת/8 בש' 32). הנאשמת לא חלקה על קביעת הבוחן שלפיה שדה הראיה שלה לאחור היה פתוח. מכאן שלא היה מה שימנע ממנה להבחין בהולך הרגל או, למצער, ברכבו. על רקע האמור אין נפקות לשאלה אם חיישני הרברס ברכב של הנאשמת היו תקינים אם לאו. בנסיבות שבהן נחיצות הנסיעה לאחור לא הובהרה, חלה על הנאשמת חובת זהירות מוגברת שנובעת מהסיכון המוגבר הטמון בנסיעה לאחור, קל וחומר כשהנסיעה מתבצעת בניגוד לכיוון התנועה. בנסיבות אלה, היה על הנאשמת להשתמש בכל האמצעים העומדים לרשותה, לרבות הסבת ראשה לאחור, כדי לשפר את ראייתה, ברם היא לא עשתה כן ובכך התרשלה.

בנסיבות אלה, שבהן הנאשמת יכולה היתה וצריכה היתה להבחין בהולך הרגל, אין להטיל את האחריות על אמצעים טכנולוגיים ולפטור את הנאשמת מלנקוט את אמצעי הזהירות המחויבים בנסיעה לאחור - הסתכלות במראות, לרבות הפניית הראש לאחור, כדי לוודא שהשטח פנוי.

סוף דבר

14. בהתחשב בכל שפורט לעיל, הריני מרשיעה את הנאשמת בעבירות של סיכון עוברי דרך בנסיעה אחורנית, לפי תקנה 45 (1) לתקנות התעבורה, נהיגה ברשלנות, לפי סעיפים 262(2) + 38(2) לפקודת התעבורה והתנהגות שגרמה חבלה של ממש, לפי תקנה 21(ב)(1) לתקנות התעבורה + סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

ניתנה היום, כ"ו שבט תשפ"א, 08 פברואר 2021, במעמד הצדדים.